

TERCIÁRSKÉ LISTY

říjen 2017

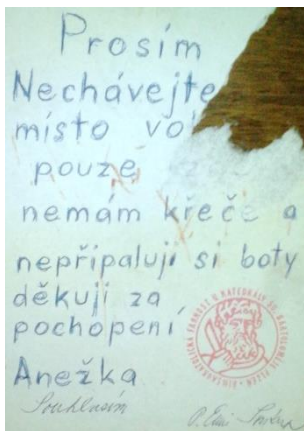

Zpravodaj MBS SFRŽ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Naše Anežka nás opustila ...

Anežka Irenea Křiváčková zesnula v Pánu v pondělí 25. září 2017 v plzeňské léčebně dlouhodobě nemocných, kde byla v péči zdravotníků od letošního července. Srdíčko jí sláblo, až dotlouklo. Dostalo se jí církevního zaopatření a bylo jí splněno přání na uložení do františkánského hrobu našeho společenství. Stalo se tak právě na svátek svatého Františka z Assisi, ve středu 4. 10. Pohřbu se zúčastnila její početná rodina a pár bratří a sester z našeho společenství, obřadu rozloučení a uložení do hrobu se ujal náš nový duchovní asistent P. Jan Nepomuk Svoboda, OFM.

V kostele NPM, kde se odpoledne konala slavnost sv. Františka, jsme si Anežku připomněli na jejím místě v kostelních lavicích cedulkou (již zčásti poškozenou), na níž je patrný její praktický a důkladný přístup k životu. Vždy věděla, co je správné a důležité, v záležitostech duchovních i světských.

Odpočinutí věčné dej jí, Pane.

Milá Anežko, nyní jsi u Pána, kde už není bolesti ani nemoci, ale jen věčná radost. Anežko, modli se za nás, za všechny. Amen!

Modlitební úmysly SFŘ na říjen 2017

Modleme se, aby naše rozhodnutí jít cestou evangelia v sekulárním františkánském řádu přitahovalo i další naše bratry a sestry, mladé i staré.

Požehnaný jsi náš Bože, Králi světa, který jsi nám dal poznat radost z bratrství víry v rodině členů sekulárního řádu. (flk)

František Luboš Kolafa, OFS:
**Krátká úvaha dle knihy Karel Satoria – Povoláním člověk
o vnitřní modlitbě sv. Františka
spojená s cestou vnitřní modlitby dnes (1. část)**

Nejprve přicházím s myšlenkou, že námi často zmiňovaná františkánská chudoba, prostota, misie a podobné skutky jsou sice velmi užitečné nástroje k našemu sjednocení s Bohem, ale jsou to jen nástroje, nikoliv cíl. Sv. František žil především svým úzkým a soukromým vztahem s Kristem Ježíšem uvnitř sebe a to se pak projevovalo touhou dávat světu dobro podle možností a příležitostí, které mu sám život přinesl. Byl Pánem Ježíšem doveden k tomu, aby opustil samotu, poustevny a založil řád. Při dlouhých modlitbách mu byla dána v hrubých rysech řehole řádu, na své cestě poznal kněžnu Chudobu a pochopil, co je v životě skutečně důležité. Důležitá je jen jedna věc, řekl Ježíš (jaká to je, nalezněš ty sám ve svobodě Božích dětí). Byl však také obdarován vnitřní touhou spojovat svůj život s církví, a to jej uchránilo před tak častou herezí těch, co naslouchali hlasu Božímu, ale pak sedli na lep vlastní moudrosti.

Nemám příliš času, abych vyhledával citace z jiných knih, souvisejících s životem sv. Františka. Tuto práci přenechávám na čtenáři.

Umožnit Bohu, který touží se s námi sdílet, žít s námi ve vztahu plném svobody je náš cíl a byl to i cíl sv. Františka z Assisi. Žít současný život v neustálém a nepřetržitém přijímání Boží lásky v oproštěnosti od světa, ale zároveň uprostřed světa a ve službě světu. Takový způsob života však není snadné najít a žít. Nakonec si můžeme vzpomenout jak dlouho a namáhavě hledal cestu sv. František a jak často zabloudil kvůli svým vlastním svobodným rozhodnutím. Můžeme si vzpomenout, jak těžké to bylo pro členy františkánského řádu už za jeho života.

František si nakonec vždy uvědomil, že na všech odbočkách, ve všech omylech svého rozumu a mylného rozhodování žil celý svůj život z Boha. Odtud pramenila i jeho schopnost přijímat zranění, bolest a nacházet i v jakékoliv obtížné situaci radost z přítomnosti Boží, kterou viděl ve slunci i dešti, v bratrech i lidech, které na svých cestách potkával. Říkal jim dobří lidé.

Naučil se neustále přijímat Ducha Božího a spolu s ním žít šťastný život. Na každém kroku vnímal, že Bůh je láska, Bůh je šťastný v tom, že může rozdávat, dávat se nám. Odtud se zrodila krásná paní Chudoba, která říká, že není důležité mít, ale dávat se. A to i v čase bolesti či smrti.

František se naučil žít přítomností. Prožíval ji každou minutu s Bo-

hem. Uvědomoval si, že minulost už byla a budoucnost je neznámá. Žít život v přítomnosti už dnes a nyní žít věčným životem, to byl dar, který obdržel od Pána. Když Pána našel, už jej neopustil a byl velmi šťastný.

František nepřitáhl mnoho následovníků svým kázáním, ale především svým životem. Když jeho první následovníci viděli jeho žité, skutečné štěstí, rozhodli se rozdat vše, co vlastní a chtít už jen tu jedinou důležitou věc. Být se svým Pánem, s Kristem Ježíšem. To nebyla jen prázdná gesta, fanatická rozhodnutí. Proдали vše, aby získali. Získali perlu neskutečné hodnoty.

Je pravdou, že po nějakém čase některé učedníky unavila monotónnost chudoby a života v řádu. Ne každému se dařilo zajet na hlubinu Boží moudrosti a lásky. Ne každý vydržel lovit na hlubinách vztahu s trojicí Boží.

Bůh ale není jen v úspěchu. V neúspěchu ho často nehledáme. Učedníci sv. Františka se s neúspěchem někdy neuměli smířit. Až zpětně neúspěch hodnotíme někdy kladně. **Neúspěchy mohou být požehnáním. Je potřeba hledat všude boží obdarování.** Neved' nás do pokušení. Bylo potřeba se naučit adoraci, kontemplaci, prožívat eucharistii.

(Adorace eucharistie je zpřítomňování večeře, kalvárie = proživej znovu Ježíšův příběh na zemi. Ve svatostánku je úkryt celý děj mše. Kontemplace je být s Bohem. Oba jsme spolu přítomni. Můžeme se v tichu na sebe dívat).

Růst v Krista není náhoda, ale cesta, učení se modlitbě. To chápali i první učedníci Krista, a proto prosili: Pane, nauč nás modlit se. Adorace, kontemplace, eucharistie jsou vždy trojiční děj. Jde o vztah. O to být součástí trojiční komunikace. Jde o to naučit se děkovat. Při křtu nám Bůh daroval život a vše, co má, je i naše. Proto nás zrodil. Děkovat a modlit se znamená hledat Boží blízkost, nastavit sebe Bohu. **Učit se modlitbě, až se sami staneme modlitbou. Žít vztah s Bohem až do té úrovně, kdy už nemusíme mluvit, ale stačí pohledy** (jako v dlouholetém šťastném manželství).

Modlitba je nástroj k nalezení blízkosti Boží. Pomáhá nám dešifrovat sebe sama, najít klíč ke své duši a otevřít vrátka naší duše Bohu. Modlitbou procitáme v přítomnosti Boží. Ty a já jedno jsme.

Vytrvalá vnitřní modlitba nás naučí umět se každou chvílí nastavit blízkosti Boží, naučí nás naslouchat tichému hlasu Božímu a rozpoznávat jej. Být spolu s ním. Jednoduše být s ním. Oba jsme spolu přítomni.

Zde je potřeba vyzdvihnout Boží dar – rozum. Vnitřní modlitba není jen věc emocí, jak někdy vidíme v různých hnutích v církvi, ale také zále-

žitost rozumu, který však v tuto chvíli nepoužíváme k rozlišení technických záležitostí světa, ale k rozlišování naděje. Rozum je mluvčí Boha. Poznání Boha je projevem inteligence, poznání Boha vede k životu věčnému. Zaměstnávejme rozum směrem k Bohu. Vůle, city a rozum jsou dary Boží. (Poznámka: většinou jsme všichni naučeni rozum používat k rozhodování ve světě, tím, že porovnáváme vše, čemu jsme se naučili, co víme z praxe, co radí druzí a pak necháváme rozum rozhodnout. Jenže rozum umí mnohem a mnohem více. Umí rozlišovat skutečný cíl a smysl našeho života. Žít věčným životem v blízkosti Boží. Už dnes. Nejvyšší výkon rozumu je Kontemplace. Rozpoznat krásu je produkt Kontemplace. Rozum Boha zachytí Kontemplací a chce ho a vrací nás ke světlu. Tam je bezpečí.)

(Proto sv. František nečekaně někdy slevil z řeholního řádu, kde se vyžadovala chudoba. Nešlo totiž o chudou jako cíl, ale o chudobu jako nástroj k dosažení cíle. Vztahu s Bohem.)

Modlitba potvrzuje právo Boha na jeho darování. Dovolujeme mu, aby se nám rozdál. Blahoslavení chudí v duchu. Je to chudoba, ke které mne přivede Duch. Vše mám od Boha. Absolutní závislost na Bohu je dokonalá svoboda. Dítě, všechno mé je tvoje. To je cílem modlitby, právě to žil sv. František.

Modlitba je klíčovým bodem víry. Modlitba je dovednost, která roste. Modlit se naučíš jen modlitbou. Umožňuje nám vracet ke světlu. Vrcholem je, když se nemodlím, ale jsem modlitbou.

Neustálé Boží darování života každému z nás je světlem pro víru. Bůh je stále ve spojení s tím, co stvořil (to jsem i já), jde o trvalý vztah, je trvale přítomen, aby jako otec rozdával. Dá se říci, že Jsem obydlen Bohem. Najednou ho objevím a uvěřím. Základem naší víry je přítomnost Boha ve mně. Hledání Boha už je důsledkem toho, že už jsi ho našel a nyní procítáš v jeho dávné přítomnosti.

Každý může Boží dar využít. Není k tomu potřeba teologie, vzdělání. Nejde o to nalézt pravdu.

(Pravda jako pevný bod se nalézt nedá! Nehledej pravdu, ale Pravdu, kterou je Kristus. Čím více o něčem víš, tím více objevuješ další vztahy mezi tím, co víš a co ještě nevíš. Je to nekonečné a stejné, jako bys tvrdil, že Boha znáš. Nakonec můžeš poctivě po celoživotním hledání pevného bodu jen říci: „Vím, že nic nevím.“)

Jsou chvíle, kdy si nevíme rady. František je měl často. Proto často odcházel do ticha poustevny. Přikázal si ticho, oprostěnost. A někdy hledal cestu dlouho.

Nyní se vracím k tomu, jak sv. Františka známe z životopisů a legend. Legendy vyzdvihují především jeho skutky. Františkovy skutky pramení z lásky k Bohu, jsou tedy hodné úcty a je dobré je znát a je užitečné chápat, jak zakladatel řádu žil v praktickém životě. Občas můžeme i něco z jeho skutků napodobit. Mysleme však na to, že i my jsme originál, nikoliv kopie někoho druhého.

Skutky jsou součástí vztahu s dávajícím se Bohem uvnitř mé duše. Modlitba i skutky jsou napájeny stejnou Boží láskou. Láska je např.: Františkův vztah k přírodě, k lidem, k Bohu.

Láska pramenící ze vztahu s Bohem, je vůle konat dobro druhému. Dobro člověka je být člověkem. Jsme povoláni k tomu být lidmi. Dobro pro druhé je naše lidství. Lásce k člověku i k Bohu se musíme učit, protože láska někdy podléhá iluzím, láska často bývá motivována sobectvím (Co za to získám? Miluji ho, protože je hezký. To není láska). Láska také vyhání strach. Strach je emoce doprovázející ohrožení. Naše strachy často brání opravdové lásce. **Rozhodnutí žít ve vztahu s Bohem, tak jak žil sv. František, bylo, je a bude vždy doprovázeno mnoha a mnoha strachy.**

Láska je Bůh. Bůh je Láska. Bůh vyhání strach. V modlitbě se strachu zbavujeme.

A co naše skutky? Láska nás vede k tomu, abychom dávali druhým, co jim patří. Dávali druhým s úctou. Jako jedinci, ne jako člověku z davu lidí. (Promluv s bezdomovcem jako s člověkem, místo abys mu jen dal svůj přebytek.) Lidé se mění. Nikdy nejsou stejní. Pokaždé znovu dávej jako jednotlivci, kterého toužíš znát, protože každý další den je onen blízký člověk v jiném stavu než den předešlý. Ani po padesáti letech nemůžeš říci, že druhého už znáš. Pozorně očekávej, jaký je dnes. Pozornost k druhým je odpovědí na otázku, co mám dělat, jaké mají být mé skutky. Láska je pozorná. Jedná s respektem ke druhému. Umožni mu, aby zůstal sebou. Aby dělal, na co je zralý. **A také my žijme podle svých schopností, možností. Vše, co děláme, není cílem, ale jen nástrojem k tomu, abychom poznali sebe a Boha, který v nás přebývá. Nepřesvědčuj slovy (jen v krajním případě). Láska je touha dát sebe. Ne svá slova. Žij tak, aby z tebe Pán zářil. Tak žil sv. František z Assisi. To je ta největší misie.**

Jak milovat Boha? Milovat Boha znamená umožnit mu, aby mne miloval. A nebýt nikdy ukončen, nebýt přilepen, ale neustále být přítomen Boží lásce, neustále s ní putovat. Nezastavit se. Tak jako se nemáme zastavit u Marie a nejtít už dál. Marie nás posílám dál k Syneu. To je

Svatost. František nás posílá k Bohu. (Nenapodobuj Františka, ale jeho touhu žít v přítomnosti Boží.)

František se nechával Bohem milovat, a proto svou vůli orientoval k jeho dobru. (dokončení příště)

Setkání s Františkem Václavem Ptákem, OFS

Ve čtvrtek 12. 10. 2017 jsme strávili milé odpoledne a podvečer s bratrem Vaškem. Společně jsme se zúčastnili mše svaté, adorace a modlitby růžence v jeho „domovském“ kostele sv. Jakuba v Ledcích. Kostele, jehož zvelebení bratr Václav věnoval a stále věnuje – co mu síly stačí – mnoho času a energie. Víme však, že za ním stojí i záchrana kyjovské kaple a věnoval se i sv. Jana Nepomuckého na plzeňském Chodském náměstí. Po návratu z Ledců k Vaškovi domů do Záluží jsme si hezky popovídali i zavzpomínali u čaje a chlebičků. (ajš)

(dole: rokokové malby sv. Dominika a sv. Františka na stěnách ledeckého kostela)

Náš kalendář

26. 10. Sdílíme se (se sv. Klárou) - společná návštěva výstavy Magičtí Lucemburkové v Papírně, pak sdílení u kávy či pivka (sraz v 16.50 před Papírnou, Zahradní 2, Plzeň)

2. 11. Modlíme se (se sv. Antonínem) - 16.00: formační příprava nových bratří a sester; 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou - téma: Svoboda a originalita: revoluce každodenního života (J. A. Merino – Františkánská cesta pro dnešního člověka); připravuje František Luboš Kolafa

9. 11. Pomáháme (se sv. Anežkou) - návštěva někoho ze (starších) sester / bratří

16. 11. Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

23. 11. Sdílíme se (se sv. Klárou) – společná návštěva výstavy „V oplatce jsi všecek tajně – Podoby eucharistického Krista ve vizuální kultuře“ ve výstavní síni „13“ Zpč. galerie, Pražská ulice 13, Plzeň; sraz v 16.50 před galerií

30. 11. Sdílíme se (se sv. Klárou) – Adventní beseda na téma: Ekologie jako styl života dnešního člověka; spojeno s ochutnávkou bio čajů a bio dobrůtek z „dílny“ Lidky Kučerové; od 17.00 hod. ve farním sále u NPM.

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v říjnu a listopadu 2017

Profese:

Antonie Jana Vlnářová (6. 10. 1972) **45 let**

Františka Věra Lodrová a Antonie Libuše Světlíková (18. 10. 1993)

František Václav Pták (3. 11. 1952) **65 let**

Narozeniny:

Zdislava Anežka Anna Karpíšková (4. 11. 1950)

Anežka Jana Pachnerová (23. 11. 1959)

Glorie Stanislava Chadimová (26. 11. 1961)

Blažena Klečatská (28. 11. 1934)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada: František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>, <https://www.facebook.com/mbsplzen>

